

Publicerad 2008-01-07 04:36 av Glittra G

Livets skärvor av glas

Jag hittade något vackert en dag.
Det skimrade i alla färger.
Det förtrollade mina sinnen.
Jag kunde titta på det i timmar.
Och jag behövde få en glimt av det varje dag.
För att känna mig glad.
För att känna mig levande.

Men det var skört. Som glas.
Så jag fick ta väl hand om det.
Se till att inte skada mig.
Eller andra.
Vara försiktig.

Men det kommer alltid en dag.
En dag som inte är bra.
En dag då glas krossas.

Jag skadade mig rejält den dagen.
Jag skar mig ända in i själen.
Blodet rann nerför mina händer.
Och det verkade aldrig ta slut.

Och sen den dagen skadade jag mig ofta på dessa skärvor.
Men jag kunde inte slänga bort dem.
För de var ju ändå vackra.

Mina nära försökte till sist hjälpa mig att kasta skärvorna.
För de såg ju mina blodiga händer.
De såg att jag led.
Och för dem var det bara skärvor.

De förstod inte.
De såg inte.
Att skärvorna fortfarande ... ibland.
Blänkte till och skänkte mig lycka.
De kunde inte se.
Att trots att min kropp färgades röd av blod.
Så brann min själ av lycka.

Så jag gömde dem.
Mina skärvor.
Djupt inne i mig.
Djupt inne i min själ.

Där ligger de och ruvar.
Ibland hatar jag dem..
Ibland älskar jag dem.
Ibland skär de hål i mig från insidan.
Och skadar mig djupt.

Men jag kan aldrig ta ut dem nu.
Det är det ingen förstår.
Mina skärvor är en del av mig.
Och jag kommer fortsätta att skära mig på dem.
Till den dag jag dör.
För det är sån jag är.
Jag kan inte hata dem bara för att de skadar mig.

För jag vet.
Det ingen annan vet.
Att ibland.
Ja, ibland.
Så blänker de till.
Så blir de sådär skimrande vackra.
Då visar de mig vägen.
Då visar de mig vem jag egentligen är.
Dessa livets skärvor av glas.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Glittra G med Poeter.se id #18181 innehar upphovsrätten